

Arrest

**nr. 190 707 van 18 augustus 2017
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die *loco* advocaat X verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 31 juli 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 18 augustus 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 september 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 27 oktober 2016.

1.3. Op 22 december 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse staatsburger en soennitische moslim te zijn. U bent een Koerd en leefde vanaf uw geboorte tot en met uw vertrek uit Irak in Erbil, Koerdistan. U bent uw land van herkomst ontvlucht omdat u schrik heeft het slachtoffer te worden van eerwraak.

Op 25 april 2016 raakte uw partner, met wie u sinds 1 april 2016 religieus was getrouwd, zwanger van u. Twee maanden later, op 24 juni 2016, belandde uw partner door een bloeding in het ziekenhuis. In het ziekenhuis brachten onderzoeken aan het licht dat uw partner zwanger was geweest, maar dat het embryo/de foetus intussen was afgestorven.

Uw schoonbroer kwam diezelfde dag, 24 juni 2016, naar het ziekenhuis waar uw vrouw werd opgenomen. Wanneer hij op de hoogte raakte van de situatie ontstond er een discussie tussen u en hem waarbij hij u uiteindelijk fysiek heeft aangevallen. De daar aanwezige politie kon tussenkomen en dit gaf u de mogelijkheid om aan de escalerende situatie te ontsnappen. Op 25 juni 2016 verliet u uw eigen woning en trok u in bij uw tante langs vaders kant in Zanko, een wijk in Erbil.

Op 26 juni 2016 ondernam uw familie een verzoeningspoging door naar de ouderlijke woning van uw vrouw te gaan, maar uw ouders en zus mochten daar niet naar binnen. Later diezelfde dag belde uw zus R.(...) uw schoonzus op waarbij die laatste aan uw zus liet weten dat uw vrouw was overleden nadat ze zichzelf in brand had gestoken. U bent er evenwel zeker van dat uw partner werd vermoord door haar familie.

Op 26 juni 2016 ging u 's avonds naar een andere tante, in Suleimaniya, waar u bleef tot uw vertrek uit Irak op 30 juni 2016. Gedurende de vier dagen dat u in Suleimaniya verbleef kwam u bovendien te weten dat uw schoonzus daar ook woonde. Haar man had, nadat u twee dagen in Suleimaniya was, een neef van u ontmoet en deze gevraagd naar u en of u bij hem verbleef.

Op 30 juni 2016 ging u per auto naar Diana waar u de nacht doorbracht. Op 1 juli 2016 zette u uw reisweg verder en u verbleef vervolgens drie nachten in een opvangcentrum in Turkije. Vervolgens reisde u met een bus naar Istanbul waar u op 5 juli 2016 aankwam. U bleef nog 21 dagen ter plekke en de nacht van 26 juli 2016 leverde een smokkelaar u over aan een echtpaar die u toegang verschaften tot hun caravan. Samen met dit echtpaar reisde u verder tot u in België aankwam op 31 juli 2016. U diende in België een asielaanvraag in op 18 augustus 2016.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In het kader van uw asielaanvraag kan vooreerst opgemerkt worden dat u niets van documenten of bewijsstukken neerlegt. U verklaarde dat u werd bedreigd en daarom niet naar documenten kon zoeken om mee te brengen. U wou voorts uw identiteitskaart niet op zak hebben zodat u niet zou herkend worden tijdens uw vlucht. Gezien de door u geclaimde problemen zich beperken tot een op wraak beluste schoonbroer is het weinig aannemelijk dat u om deze reden er niet in kon slagen om enig document met u mee te nemen. Immers, het conflict waarin u verstrengeld raakte beperkte zich hoofdzakelijk tot het interpersoonlijke niveau. Dat u geen enkele mogelijkheid had om eender welk document of bewijsstuk (of kopie of foto daarvan) voor te leggen kan bijgevolg betwijfeld worden. In die zin kan er opgemerkt worden dat op een asielzoeker de verplichting rust om vanaf de aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over de asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken blijkt dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Bovendien impliceert het ontbreken van enig document of bewijsstuk dat alle geloofwaardigheid in uw asielaanvraag afhangt van uw verklaringen die bijgevolg coherent en gedetailleerd dienen te zijn, wat in casu niet het geval is.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw schoonbroer, van wie u aangeeft dat hij uw vrouw in brand stak, vreest omdat hij zal wraak nemen op u nadat u in de ouderlijke woning van uw partner gemeenschap heeft gehad met zijn zus op 25 april 2016 (CGVS p. 13-14). Hoewel eerwraak in Koerdistan (waarbij vooral vrouwen het doelwit van vervolging vormen) nog steeds voorkomt, bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u in uw situatie daadwerkelijk het voorwerp zou uitmaken van eerwraak.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat het religieus/traditioneel huwelijk tussen u en uw echtgenote volledig en op volwaardige wijze werd voltrokken waardoor het niet logisch is dat uw schoonbroer omwille van een op diezelfde traditie gestoelde eerwraak zou uitvoeren. Wanneer u een eerste keer geconfronteerd werd met het gebrek aan logica geeft u aanvankelijk aan dat de traditie nog niet volledig was nageleefd omdat er nog een feest diende te worden gehouden waarbij uw echtgenote naar uw

woning dient te worden vervoerd (CGVS p. 15). Deze argumentatie kan echter bezwaarlijk als toereikend worden beschouwd. Immers, jullie beider families waren akkoord met jullie huwelijk en waren bovendien allebei aanwezig bij de plechtigheid, waarbij het huwelijk werd voltrokken door een imam. De ooms van uzelf en uw echtgenote waren de getuigen van jullie huwelijk, er was een maaltijd voorzien diezelfde dag en u voorzag een bruidsschat om het huwelijk te voltrekken (CGVS p. 9-10). Gezien hieruit duidelijk blijkt dat het traditionele huwelijk voltooid werd en eerwraak gebaseerd is op diezelfde traditie, is het weinig waarschijnlijk dat uw schoonbroer vervolgens om die reden u zou vervolgen, laat staan zijn religieus getrouwde zus in brand steken. Gedurende het verdere verloop van het interview bij het CGVS hield u aanvankelijk vast aan uw initiële argumentatie, namelijk de nood aan het grote feest met het vervoeren van de bruid (CGVS p. 23). Wanneer u evenwel opnieuw geconfronteerd werd met het onlogische karakter van uw relaas geeft u plots aan dat de ergste reden er in eigenlijk in bestond dat u gemeenschap had met uw echtgenote in haar ouderlijk woning (CGVS p. 31). Dat u pas na de confrontatie met het gebrek aan logica een nieuwe bijkomende reden voor het probleem aanreikt verandert geenszins het onlogische karakter van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Geheel ter zijde kan dienaangaande verder de vraag gesteld worden of uw schoonbroer überhaupt zou (kunnen) geweten hebben dat zijn zus zwanger zou zijn geraakt in de ouderlijke woning.

Daarnaast blijkt ook duidelijk uit uw verklaringen dat het officiële huwelijk evenzeer op korte termijn zou worden voltrokken. U bevestigde dat het voltooiën van een officieel huwelijk nog slechts een kwestie van dagen, maximum weken, was en dat er een woning dicht bij uw ouderlijk huis klaarstond om aan u en uw echtgenote verhuurd te worden. Het officiële huwelijk liet enkel nog op zich wachten omdat uw schoonmoeder ziek zou geweest zijn (CGVS p. 10-11).

In dit opzicht, waarbij het traditionele aspect van het huwelijk volledig en volwaardig werd voltrokken en het officiële gedeelte op zeer korte termijn zou worden in orde gebracht, kan geconcludeerd worden dat het onwaarschijnlijk is dat uw schoonbroer de drastische vervolgingsfeiten zou plegen zoals u die verklaarde. Deze onwaarschijnlijkheid wordt verder versterkt wanneer ook in rekening wordt gebracht dat zowel uw familie als de familie van uw echtgenote akkoord waren met het huwelijk en ook allebei aanwezig waren op jullie huwelijk en de bijhorende plechtigheid met maaltijd en bruidsschat.

Tenslotte is het van elke logica gespeend dat u, sinds uw vertrek uit Irak op 30 juni 2016, geen enkele poging ondernam om informatie te verkrijgen over de actuele situatie in uw land van herkomst. Aangezien u het doelwit zou zijn van een persoon die in staat is zijn eigen zus in brand te steken is het merkwaardig dat u geen enkele inspanning levert om op de hoogte te raken van de evolutie van de volgens u levensbedreigende situatie. Bovendien, er van uitgaande dat uw belager effectief onberekenbaar en meedogenloos is, is het evenzeer opmerkelijk dat u op geen enkele manier polst naar de toestand en veiligheid van uw familie. Immers, gezien het om eerwraak gaat, zouden zij ongetwijfeld ook in het vizier kunnen komen van uw vervolger. Dat u met niemand op geen enkel moment contact nam de afgelopen zes maanden verklaart u door te stellen dat uw familie er niet mag achter komen waar u verblijft (CGVS p. 7). Deze argumentatie is twijfelachtig, gezien de ernst van de situatie kan immers verwacht worden dat u zich vergewist van de situatie van uw familieleden. Bovendien werd u er op gewezen dat u best contacten kan onderhouden met vrienden of familie zonder dat u daarbij uw verblijfplaats dient door te geven. Uw antwoord op die stelling, namelijk dat de tijd nog niet rijp is, is naast de kwestie, weinig logisch en een verdere indicatie dat geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen (CGVS p. 8).

Volledigheidshalve kan opgemerkt worden dat u bij DVZ verklaarde dat uw vertrek uit uw eigen woning en de dood van uw echtgenote op dezelfde dag plaatsvonden. U verklaarde bij DVZ immers dat u pas uw woning, gelegen in de wijk Shahidan, verliet op 26 juni 2016 (Verklaring DVZ – persoonsgegevens – afdeling 10). In diezelfde verklaring gaf u tevens aan dat uw echtgenote kwam te overlijden op diezelfde dag, 26 juni 2016 (Verklaring DVZ – persoonsgegevens van de partner – afdeling 15a). Bij het CGVS verklaarde én bevestigde u evenwel dat u reeds op 25 juni uw woning en wijk verliet. U preciseerde uw verklaring bovendien door te stellen dat u die dag omstreeks negen uur 's morgens naar uw tante zou gevlucht zijn in Zanko, een wijk binnen Erbil op zeven kilometer van Shahidan (CGVS p. 3-4). Aangezien de problemen die u aanhaalde bij het CGVS zich concentreren binnen een zeer beperkt tijdsbestek, namelijk vanaf 24 juni 2016 in de vooravond wanneer u uw echtgenote naar het ziekenhuis brengt tot aan het overlijden van uw echtgenote op 26 juni 2016, kan verwacht worden dat u daar geen incoherente verklaringen over zou afleggen. Dat dit wel het geval was is een bevestiging van de voormelde weinig aannemelijke elementen en de ongeloofwaardigheid van uw asielsrelaas. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in

de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Erbil te worden beoordeeld. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt. Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwierven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Nog bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische Autonome Regio overschreden. De peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchtten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's. Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export ende inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan

en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van "de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel", van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht en uitgaande van een manifeste appreciatiefout, stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoeker benadrukt dat er voldoende objectieve elementen voorhanden zijn om zijn vrees aannemelijk te maken, indien nodig, door beroep te doen op het principe van het voordeel van de twijfel. Voorts benadrukt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet afdoende motiveert waarom artikel 48/7 van de vreemdelingenwet geen doorgang zou kennen en dat niet werd aangetoond dat verzoeker geen risico loopt het slachtoffer te zijn van bedreigingen, misbruiken en vervolging zoals bedoeld in artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. Verzoeker is immers van mening dat zijn verklaringen eenduidig en van goede trouw zijn en overeenkomen met de beschikbare informatie en stelt in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus. Vervolgens onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Met het oog op de subsidiaire beschermingsstatus betwist verzoeker, na een theoretische uiteenzetting van de relevante wetsbepalingen, het besluit van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dienaangaande. Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en/of b) van de vreemdelingenwet voert verzoeker aan dat de grieven van de commissaris-generaal onvoldoende en niet draagkrachtig zijn.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betwist verzoeker het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er in zijn herkomstregio actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker stipt daarbij aan dat er niet enkel een interne conflictsituatie voorhanden is in Irak, doch dat bovendien Turkije, "vreemde mogendheid doelen in Iraaks Kurdistan bombardeert.", zodat dient te worden besloten dat de regio wel degelijk getroffen wordt door een gewapend conflict. Verzoeker wijst er bovendien op dat de zagezegde relatieve veiligheid in het Noorden van Irak niet wegneemt dat er globaal gezien in het land wel degelijk een situatie heerst van intern gewapend conflict. Hij laakt voorts dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn concrete mogelijkheid tot hervestiging in zijn regio niet onderzocht heeft, terwijl een beoordeling *in concreto* nochtans vereist is volgens de internationale guidelines. Verzoeker ontleedt vervolgens de verschillende aspecten van de definitie van subsidiaire bescherming en stelt vast dat de commissaris-generaal erkent dat er in "Bagdad" sprake is van een intern gewapend conflict, wel betwist de commissaris-generaal de mate van willekeurig geweld. Verzoeker is echter van mening dat de situatie van willekeurig geweld in Irak wel degelijk de verlening van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigt en onderneemt een poging om deze stelling, aan de hand van verschillende parameters afgeleid uit (de rechtspraak met betrekking tot) artikel 3 EVRM en toegepast op de criteria gehanteerd door het Commissariaat-generaal, te onderbouwen. Verzoeker citeert ten dien

einde eveneens uit een aantal recente persartikels die het hoge aantal (recente) terreuraanslagen, evenals het hoge dodental optekenen. Verzoeker stelt vast dat het geweld ten opzichte van de burgers op het globale grondgebied van Irak (zonder onderscheid) veel hoger was in 2015 dan in 2013. Hij merkt tevens op dat voor de jaren 2010 en 2011 tijdens de welke een subsidiaire beschermingsstatus werd verleend aan Irakezen van Bagdad en Mossoul, op het geheel grondgebied 4167 burgerlijke slachtoffers zijn gevallen voor het jaar 2010 en 4.153 burgerlijke slachtoffers voor het jaar 2011 (in vergelijking met 16.115 burgers in 2015). Verzoeker besluit uit deze cijfers dat het jaar 2015 aldus vier keer meer burgerlijke slachtoffers kent dan de jaren 2010 en 2011. Voorts wijst verzoeker op het recente verslag van OSAC dat de situatie op het gebied van terrorisme "kritiek" noemt, omstandigheden waarin zeker burgerslachtoffers te vrezen vallen. Hij besluit dan ook dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toegekend dient te worden.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel "*Les crimes d'honneur, un fléau tenace au Kurdistan irakien*" van Solidarité Irak van 5 juni 2008, een uittreksel "*Les crimes d'honneur*" van www.amnesty.be, het artikel "*Crimes d'honneur et émancipation*" van Institut pour les Questions Relatives à l'Islam, het artikel "*Crimes d'honneur et conceptions de l'honneur*" van Institut pour les Questions Relatives à l'Islam, het artikel "*Comment peut-on tuer sa mère, sa fille ou sa soeur?*" van Slate.fr van 27 maart 2010, "*Iraq: information sur la violence au nom de l'honneur dans la région du Kurdistan; la protection offerte par l'Etat et les services de soutien offerts aux victimes*" van Refworld van 15 februari 2016, het artikel "*Rapport Petermann: Une synthèse belge sur le crime d'honneur*" van Point de Bascule van 24 januari 2012, het advies "*Les crimes d'honneur: de l'indignation à l'action*" van Conseil du statut de la femme Québec van oktober 2013, het artikel "*Les 'crimes d'honneur', un fléau tenace au Kurdistan irakien*", van DjaZaire.com van 25 mei 2008, het artikel "*Le 8 mars, un jour comme les autres pour les femmes kurdes sur tous les fronts aujourd'hui comme hier*" van Le Phenix Kurde van 8 maart 2015, het artikel "*8th of March Demonstrations in Iraqi-Kurdistan focusing on Honor Killings*" van Wadi-Online van 9 maart 2014, het artikel "*L'autre combat des femmes kurdes d'Irak*" van Le Monde diplomatique van juli 2015, het artikel "*For Kurdish women, self-immolation still major challenge in Iraqi Kurdistan*" van Ekurd Daily van 3 mei 2015, het artikel "*Suicide in Iraqi Kurdistan: Why are so many Kurdish women setting themselves on fire?*" van Ekurd Daily van 19 maart 2014, het artikel "*In Kurdistan and Beyond, Honor Killings Remind Women They Are Worthless*" van PassBlue van 6 mei 2014, het artikel "*Honor Killings – Who's to Blame? A Look at Iraqi Kurdistan*" van Revcom.us van 27 mei 2007, een uittreksel uit het rapport "*Country of Origin Information Report Iraq*" van UK Border Agency van 10 december 2009, een uittreksel uit het rapport "*Report on Human Rights in Iraq. January to June 2016*" van United Nations Human Rights, het artikel "*Men as Victims of 'Honour Killings'*" van FeMRADebates van 7 maart 2014, het artikel "*Male asylum applicants who fear becoming the victims of honor killings: the case for gender equality*" van Caitlin Steinke van 9 september 2014, het artikel "*Iraq: Honour-based violence in the Kurdistan region; state protection and support services available to victims*" van RefWorld – Immigration and Refugee Board of Canada van 15 februari 2016, het artikel "*Another year of relentless violence in Iraq*" van Iraq Body Count van 2016 en het artikel "*Iraq 2016 Crime and Safety Report: Erbil*" van OSAC.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Verzoeker licht evenmin toe op welke wijze hij de beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht – naast het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel – zodat dit onderdeel van het middel derhalve onontvankelijk is.

De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/5 van de vreemdelingenwet geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel derhalve niet ontvankelijk is.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij in het kader van zijn asielaanvraag niets van documenten of bewijsstukken neerlegt, waarvoor hij geen afdoende verklaring of verschoning kan bieden, derhalve moet worden vastgesteld dat verzoeker niet voldaan heeft aan de medewerkingsplicht en dat het ontbreken van enig document of bewijsstuk impliceert dat alle geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag afhangt van zijn verklaringen die coherent en gedetailleerd dienen te zijn, wat *in casu* niet het geval is; (ii) hoewel eerwraak in Koerdistan nog steeds voorkomt, verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij in zijn situatie daadwerkelijk het voorwerp zou uitmaken van eerwraak vermits (1) uit verzoekers verklaringen blijkt dat het religieus/traditioneel huwelijk tussen hem en zijn echtgenote, H., volledig en op volwaardige wijze werd voltrokken, dat het officiële huwelijk evenzeer op korte termijn zou worden voltrokken en slechts op zich liet wachten omdat zijn schoonmoeder ziek zou zijn geweest, dat beide families akkoord waren met het huwelijk en aanwezig waren op het huwelijk en de bijhorende plechtigheid met maaltijd en bruidsschat, zodat geconcludeerd kan worden dat het onwaarschijnlijk is dat zijn schoonbroer de drastische vervolgingsfeiten zou plegen zoals verzoeker die verklaarde, (2) het gegeven dat verzoeker, na confrontatie met het gebrek aan logica, een nieuwe bijkomende reden voor het probleem aanreikt – m.n. dat hij gemeenschap had met zijn echtgenote in haar ouderlijke woning – geenszins het onlogische karakter van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten verandert, (3) hoe dan ook de vraag gesteld moet worden of zijn schoonbroer überhaupt zou (kunnen) geweten hebben dat zijn zus zwanger zou zijn geraakt in de ouderlijke woning, (4) het van elke logica gespeend is dat verzoeker, sinds zijn vertrek uit Irak op 30 juni 2016, geen enkele poging ondernam om informatie te verkrijgen over de actuele situatie in zijn land van herkomst en evenmin op een manier polst naar de toestand en veiligheid van zijn familie en (5) er bovendien tegenstrijdigheden opvallen in verzoekers opeenvolgende verklaringen aangaande het tijdstip van vertrek uit zijn eigen woning en het overlijden van zijn echtgenote en (iii) na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Sulaymanyah actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 december 2016 (CG nr. 1616689), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu* zoals blijkt uit hetgeen volgt. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij zijn land van herkomst, Noord-Irak (KRG), ontvlucht zou zijn uit vrees voor zijn schoonbroer die uit is op eerwraak nadat hij te weten kwam dat zijn zuster zwanger zou zijn geweest van verzoeker. Volgens verzoeker was hij slechts religieus gehuwd en moest zijn (toekomstige) echtgenote nog overgebracht worden naar zijn woning. Verzoeker is niet in het bezit van enig document.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden relaas en vervolgingsfeiten.

2.7.1. De Raad wijst er vooreerst op dat, in tegenstelling tot wat de verzoeker in zijn verzoekschrift meent, hij wel degelijk een poging moet ondernemen om het relaas te staven.

Overeenkomstig artikel 4 van hoofdstuk II (beoordeling van verzoeken om internationale bescherming) van de Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) "mogen (de lidstaten) van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient", waarbij onder "elementen" wordt verstaan "de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes, identiteits- en reisdocumenten en de redenen waarom een verzoek om internationale bescherming (wordt) ingediend".

Zo verzoeker voorhoudt dat hij geen (identiteits)documenten kan voorleggen omdat hij omwille van de veiligheid van zijn familie geen contact wil opnemen, hij de instructies van zijn vader volgt, en hij tijdens zijn vlucht niet wilde herkend worden, is de Raad van oordeel dat dit geenszins een valabele uitleg is aangezien geen enkel geloof wordt gehecht aan het door hem opgediste relaas en zijn vrees voor eerwraak vanwege de schoonfamilie, zoals blijkt uit hetgeen volgt. Verzoeker stelt tijdens het gehoor bovendien dat hij in het bezit is van een nationaliteitsbewijs en een identiteitskaart.

2.7.2. Verzoeker stelt in het verzoekschrift (onder andere) dat niet de minste inconsistentie wordt opgemerkt in de bestreden beslissing voor wat betreft *“de kennismaking, de contacten tussen de families, noch over het feit dat verzoeker op verschillende punten aangeeft dat de familie van zijn vriendin zeer traditioneel was (...)”*.

Verzoeker verklaart over de ontmoeting met H., zijn echtgenote, het volgende: *“Dus 19 januari was verjaardag van mijn zus R.(...). Er was een cake besteld. En ik ging die ophalen. Het was nog niet klaar ik moest even wachten. En terwijl ik daar wachtte H.(...) kwam binnen. Ze zat daar ergens voor een tafel en we keken naar elkaar. Ze viel me op. Ik vond haar heel mooi. En ze keek ook weer naar mij. Dus ze ging naar toilet en ze gaf me een signaal dat ze me iets wilde geven. Ik ging ook naar toilet die waren van mannen en vrouwen tegenover elkaar. En daar gaf ze haar telefoonnummer aan mij. En dat was het. In de patisserieswinkel. En toen ik thuis was belde ik haar op. (...) Welk teken gaf ze precies. Ze deed met haar ogen zo, naar richting toiletten en ze lachte zo. Dus ik volgde haar meteen ik kon niet wachten. (...) Wanneer kreeg u haar voor de tweede keer te zien? Ze was met een vriendin van haar. Het was een vrijdag. Ze was met haar vriendin omdat ze niet alleen kon buiten komen. We praatten samen. (...) Tussen die tweede ontmoeting en het religieus huwelijk hoeveel keer zag u uw echtgenote? Eén keer nog. Ze passeerde aan winkel. Ze zei goedendag. Maar langer was niet mogelijk. Anders zouden de mensen vragen stellen over wat dat meisje daar doet. Want mijn winkel was openbare plaats aan kruispunt het was moeilijk. (...) Ze had heel graag naar buiten gegaan en zoals andere vrouwen gewerkt en zo maar ze moest gehoorzaam zijn .”* (administratief dossier, stuk 5, p. 15, 17, 18).

Verzoekers relaas van de ontmoeting(en) komt gefabriceerd en gekunsteld over. Verzoeker benadrukt immers zowel gedurende zijn gehoren als in het onderhavige verzoekschrift dat de familie van H. bijzonder traditioneel was, zodat reeds ernstige vraagtekens rijzen bij de waarachtigheid van verzoekers verklaring dat hij H. schijnbaar alleen in de patisserieswinkel zou hebben ontmoet (*“Ze zat daar ergens voor een tafel”*). Dit klemt des te meer daar verzoeker aangeeft dat zij elkaar slechts voor de tweede keer konden ontmoeten toen H. met een vriendin naar buiten ging omdat zij geenszins alleen naar buiten kon komen. Over hun derde ontmoeting vertelt verzoeker dat H. aan zijn winkel passeerde, doch dat dit bezoek zich louter beperkte tot een “goedendag” *“Anders zouden mensen vragen stellen over wat dat meisje daar doet. Want mijn winkel was openbare plaats aan kruispunt het was moeilijk.”* Waar verzoeker in het kader van deze laatste ontmoeting aldus laat verstaan dat het binnen de maatschappelijke context in Irak niet gangbaar is dat een vrouw enige tijd bij een man alleen zou blijven staan, staat dit haaks op zijn verklaringen dat zij bij hun eerste ontmoeting in de patisseriezaak – eveneens een ‘openbare plaats’ – nadat H. tekens doet met haar ogen en lacht meteen samen naar de toiletten zouden zijn gegaan en hij daar haar nummer overhandigd zou hebben gekregen.

Voorts valt het de Raad op dat verzoeker weinig doorleefde verklaringen aflegt over hoe hun relatie zich ontwikkelde en over wat hem precies zou overtuigd hebben om met H. te trouwen. Zo geeft hij aan dat het de manier was waarop zij met hem sprak en hoe ze zich gedroeg. Op de vraag om concreter te duiden op welke vlakken zij zich precies van andere vrouwen onderscheidde, antwoordt verzoeker: *“Ze was mooi op alle vlakken. Qua gedrag. Qua uiterlijk. Van alles was ze mooi. Dus het klikte tussen ons zo.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 19). De Raad benadrukt dat van verzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij uitgebreid kan vertellen over hoe hij zijn ontluikende relatie met H. heeft beleefd, nu hij zelf aangeeft dat het de eerste keer was dat hij op die wijze een gesprek aanknoopte met een vrouw (administratief dossier, stuk 5, p. 16).

Verzoeker maakt op basis van deze vage, incoherente, onlogische en niet-doorleefde verklaringen zijn kennismaking met H. en hun ontluikende relatie niet aannemelijk.

2.7.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen komt op basis van verzoekers verklaringen tot de vaststelling dat het religieus/traditioneel huwelijk tussen verzoeker en zijn echtgenote volledig en op volwaardige wijze voltrokken werd. Verzoeker ontkent dit echter met klem, door te betogen dat het religieus huwelijk nog niet voltooid is aangezien er nog geen feest gehouden werd waarbij verzoekers echtgenote naar zijn woning “overgebracht” werd. De Raad kan evenwel slechts

vaststellen dat noch de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, noch verzoeker objectieve informatie bijbrengen die hun beweringen omtrent het al dan niet voltrokken zijn van het religieus/traditioneel huwelijk en de waarde van dit huwelijk, kunnen staven.

De Raad stelt dienaangaande op basis van de verklaringen vast dat verzoeker in wezen niet overtuigt omdat hij zelf de hele tijd spreekt over een religieus huwelijk op 1 april 2016 en bovendien tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegt. Hij licht zelf het volgende toe: *“Wanneer zijn jullie religieus getrouwd? 1/4/2016. Is er een plechtigheid geweest, een ceremonie? Dus de families waren daar. In haar ouderlijk huis. Mijn familie en mijn tante ook. Familie van mijn tante. (...) Uw familie was daar, ook uw tante en haar familie. Was daar familie van uw vriendin ook aanwezig? Een oom van haar. De broer van de vader. Met gezin en familie. En haar eigen gezin was daar ook aanwezig? Ja, zeker. Want de vader leefde niet. En de oom was daar in plaats van de vader. Waren er getuigen voor de trouw? Dus mijn oom was ook daar. Haar oom en mijn oom. Telkens langs vaders zijde. Wie heeft het huwelijk voltrokken? Imam ismail. (...) Ik mocht haar goud geven als bruidsschat. (...) Vertel eens welke plannen voor een officieel huwelijk? Dus haar moeder was ziek en ze was in Iran voor behandeling. (...) En wanneer zou ze terugkomen van Iran? We wisten het niet wanneer. De 24ste was de moeder terug. (...) Als ik het goed begrip gingen jullie zodra uw schoonmoeder terug was trouwen officieel? Ja. Dus heb ik haar volgens de traditie goud gekocht voor haar en ik schonk het de dag van het religieuze huwelijk. (...) We moesten op terugkeer van de moeder wachten. (...) We zijn nog niet getrouwd we zijn verloofd. (administratief dossier, stuk 5, p. 9, 10, 14, 23).*

Tijdens zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet verzoeker duidelijk optekenen dat hij gehuwd was (*verklaring nr. 14: burgerlijke staat : gehuwd*).

Dit (religieuze) huwelijk werd blijkens verzoekers verklaringen bij het CGVS voltrokken in het bijzijn van een imam, getuigen aan beide kanten, de families van beide partijen en verzoeker overhandigde de bruidsschat van 8000 dollar (p. 31). Dit wil zeggen dat er een akkoord/overeenkomst was tussen de partijen en hun families. De Raad ziet dan ook niet in waarom dit geen volwaardig huwelijk zou zijn, zelfs al zou zijn bruid nog in de ouderlijke woning blijven wonen. Dat er eerst een groot feest moet komen, het huwelijk openbaar moet gemaakt worden, en de bruid verhuisd moet zijn naar de woning van de bruidegom volgens Koerdische tradities is niet meer dan een blote bewering van verzoeker. Merkwaardig genoeg zegt verzoeker plots tijdens het gehoor dat hij niet getrouwd is maar verloofd (p. 23) terwijl dit woord voorheen op geen enkel moment gevallen is. Redelijkerwijs kan aangenomen worden dat waar de tradities met betrekking tot verlovings en het huwelijk strikt worden gevolgd, zoals verzoeker probeert voor te houden, begrippen zoals “religieus huwelijk” en “verloving” een welbepaalde betekenis hebben met daaraan bepaalde specifieke rechten en verplichtingen en deze begrippen niet door mekaar gebruikt worden.

Voorts stelt verzoeker de ene keer tijdens dit gehoor op het CGVS dat het gezin van zijn vriendin aanwezig was op het religieuze huwelijk, dus ook de moeder, de andere keer (ook in het verzoekschrift) beweert hij dat een officieel huwelijk slechts kon doorgaan nadat de moeder van Iran zou zijn teruggekeerd. Als de moeder op 1 april 2016 aanwezig was op het religieus huwelijk is het niet aannemelijk dat er niet meteen een officieel huwelijk werd gepland, temeer uit zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat de moeder op 20 april 2016 ziek geworden is en ze die dag naar Iran gebracht werd naar de dokter. Dat verzoeker en zijn bruid, en ook de familie, 20 dagen na het religieuze huwelijk nog geen concrete plannen hadden gesmeed, waaronder een precieze datum voor het officiële huwelijk, zet het hele relaas betreffende de noodzaak van de Koerdische gewoonte verder op de helling. Het is immers niet geloofwaardig dat een (islamitisch) religieus huwelijk niet zou mogen geconsumeerd worden, dan wanneer het openbaar wordt gemaakt door een groot feest en de ceremonie waarbij de bruid naar het huis van de bruidegom wordt gebracht. Temeer verzoeker zelf toevoegt (gehoor p. 10): *“Dus we hadden documenten klaar om te gaan. Dus de documenten die er nodig waren. Dat is nationaliteitsbewijs en identiteitskaart. En van haar was het ook klaar. In afwachting dat de moeder zou terugkeren uit Iran”*. Verzoekers verklaringen zijn niet eensluidend en ongeloofwaardig.

Het verweer dat het religieus huwelijk “*en petit comité*” door de imam voltrokken werd, dat er in werkelijkheid geen maaltijd – doch slechts patisserie – genuttigd werd, het huwelijk niet vergezeld ging van een feest en dat er van een “plechtigheid” geen sprake was, doet geen afbreuk aan de vaststellingen dat zijn verklaringen incoherent zijn en ongeloofwaardig.

2.7.4. Voorts is ook het hele relaas over de bloeding van zijn echtgenote ongeloofwaardig. Zo zou H. zwanger geworden zijn op 25 april 2016 toen zij alleen thuis was en haar moeder en broer in Iran

verbleven en zij hem zou hebben uitgenodigd. Op 24 juni 2016, H. zou dan 2 maanden zwanger geweest zijn, zou zij een bloeding hebben gekregen. Verzoeker zou haar naar de kraamziekenhuis gevoerd hebben. Hij stelt tijdens het gehoor daarover het volgende: *"De mannen mogen niet binnen daar. Ik moest wachten. Ik liet haar binnen en ik moest buiten wachten. Ik moest op de parking wachten. (...) Wat hebben ze moeten doen met haar? Ik was niet binnen. Ik weet het niet wat ze deden daar. U had contact met de zus, u besprak tot wat er gebeurde? Het is iets van courtage of zo. Ik ken dat niet zo goed.(...) Ik weet niet de dokter stelde het vast. Ik was niet mee. Dat ze miskraam had. Heeft u uitleg gekregen van de gynaecoloog? Ik mocht niet binnen. Geen enkele man mocht binnen, ook familie niet? De broer mocht de dokter zien. Maar niet naar de afdeling van de vrouwen gaan. Hij mocht binnen omdat hij bij de partij was. Hij kon overal binnen. (...)"*

Ook hier zijn verzoekers verklaringen incoherent. Enerzijds stelt hij dat mannen niet binnen mogen, anderzijds verandert hij zijn stelling door te stellen dat de broer dat wel kon en de dokter kon zien, en zelfs overal binnen kon. Deze vaststelling toont opnieuw aan dat verzoekers relaas niet doorleefd is. Dit klemt des te meer nu de zus van H. bij haar zou zijn geweest. De Raad is dan ook van oordeel dat de broer niet zomaar het ziekenhuis had kunnen binnenstappen, laat staan dat hem daar onomwonden wordt gezegd dat zijn zus net een miskraam heeft gehad.

In zoverre verzoeker de reden voor eerwraak nog lijkt te verbinden aan het gegeven dat H. zwanger zou zijn geraakt in de ouderlijke woning, merkt de Raad op dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat de broer van H. hiervan op de hoogte zou kunnen zijn geweest. *"(...) Ergste was dat ik in ouderlijk huis met haar naar bed ging."* (administratief dossier, stuk 5, p. 31))

2.7.5. De geloofwaardigheid van verzoekers beweerde vrees dat de broer van H. wraak zal willen nemen, wordt finaal ondermijnd door de vaststelling dat verzoeker geen enkele poging ondernam om informatie te verkrijgen over de actuele situatie in zijn land van herkomst. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze dienaangaande in de bestreden beslissing overweegt: *"(...) Aangezien u het doelwit zou zijn van een persoon die in staat is zijn eigen zus in brand te steken is het merkwaardig dat u geen enkele inspanning levert om op de hoogte te raken van de evolutie van de volgens u levensbedreigende situatie. Bovendien, er van uitgaande dat uw belager effectief onberekenbaar en meedogenloos is, is het evenzeer opmerkelijk dat u op geen enkele manier polst naar de toestand en veiligheid van uw familie. Immers, gezien het om eerwraak gaat, zouden zij ongetwijfeld ook in het vizier kunnen komen van uw vervolger. Dat u met niemand op geen enkel moment contact nam de afgelopen zes maanden verklaart u door te stellen dat uw familie er niet mag achter komen waar u verblijft (CGVS p. 7). Deze argumentatie is twijfelachtig, gezien de ernst van de situatie kan immers verwacht worden dat u zich vergewist van de situatie van uw familieleden. Bovendien werd u er op gewezen dat u best contacten kan onderhouden met vrienden of familie zonder dat u daarbij uw verblijfplaats dient door te geven. Uw antwoord op die stelling, namelijk dat de tijd nog niet rijp is, is naast de kwestie, weinig logisch en een verdere indicatie dat geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen (CGVS p. 8)."*

De bewering dat hij zijn familie niet in gevaar wil brengen door contact met hen op te nemen, dat hij de instructies van zijn vader opvolgt om niet uit te doeken te doen waar hij zich bevindt en dat hij zelfs geen identiteitskaart meebracht om zijn familie niet in gevaar te brengen en te verzekeren dat niemand hem herkende tijdens de vlucht doch dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele bedenking noch opmerking maakt over de identiteit of herkomst van verzoeker, kan de Raad allerm minst overtuigen. Van een asielzoeker kan immers worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen vermits actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Voorts kan worden aangenomen dat een asielzoeker al het mogelijke doet om documenten te verzamelen die zijn relaas kunnen ondersteunen. Verzoekers verregaande desinteresse is naar het oordeel van de Raad dan ook onverenigbaar met de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging en doet verder afbreuk aan de oprechtheid van zijn asielrelaas.

2.7.6. Gelet op alle vaststellingen samen kan verzoeker bezwaarlijk volhouden in het onderhavige verzoekschrift dat de dood van zijn partner niet wordt betwist en zijn verklaringen doorspekt zijn van kleine details die de geloofwaardigheid "totaal maken". Hij gaat er immers aan voorbij dat de afwezigheid van ieder begin van bewijs en het gebrek aan aannemelijke verklaringen, doen besluiten dat geen enkel geloof wordt gehecht aan zijn relaas en de aangevoerde vervolgingsfeiten wegens eerwraak.

Aangezien om het geheel van voormelde redenen aan verzoekers asielrelaas als zou hij het voorwerp uitmaken van eerwraak geen enkel geloof gehecht kan worden, is elke verwijzing in het verzoekschrift naar artikelen en algemene rapporten die handelen over eerwraak en eengerelateerd geweld niet dienstig.

2.7.7. Het voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten dat de door verzoeker aangebrachte feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas ongeloofwaardig zijn. Met het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, slaagt verzoeker er niet in de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Behoudens zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven bracht verzoeker doorheen zijn gehoren voor het overige geen elementen aan waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker toont dan ook op generlei wijze aan dat hij in Irak om welke reden dan ook en door wie dan ook persoonlijk werd/wordt gevisieerd met het oog op vervolging. De argumentatie dat hij in de absolute onmogelijkheid is om de bescherming van zijn land van herkomst in te roepen is *in casu* dan ook niet dienstig.

2.8.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2 a) en b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.8.2. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van aan ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Noord-Irak geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Irak door CEDOCA (zie COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio*" van 4 november 2016) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Irak, dient *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Erbil in Noord-Irak te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt (map 'Landeninformatie'), blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt. Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014 - begin 2015) opnieuw de militaire controle verwierven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Nog bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische autonome regio overschreden. De peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's. Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige IS. Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

Gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie besluit de Raad dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt hierbij nog correct op *“Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan*

en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.”

Met het louter betwisten van dit besluit, het verwijzen naar en op algemene wijze bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het citeren uit recente persartikels en rapporten, het aanhalen van cijfermateriaal aangaande het aantal burgerslachtoffers in geheel Irak en de argumentatie dat er niet alleen een interne conflictsituatie heerst in Irak, doch dat bovendien Turkije, *“vreemde mogendheid doelen in Iraaks Kurdistan bombardeert”*, dat de zogenaamde relatieve veiligheid in het Noorden van Irak niet wegneemt dat globaal gezien in het land er wel degelijk een situatie heerst van intern gewapend conflict toont verzoeker allerminst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Erbil is gesteund. Ten overvloed dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker voorbijgaat aan de vaststelling dat het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend zijn en *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Erbil, Noord-Irak, dient te worden beoordeeld en dus geenszins in Bagdad of het “globale grondgebied van Irak” zoals verzoeker in zijn verzoekschrift lijkt te betogen. Waar verzoeker er voorts op wijst dat het jaar 2015 vier keer meer burgerlijke slachtoffers kent dan de jaren 2010 en 2011, jaren tijdens dewelke het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog de subsidiaire beschermingsstatus toestond voor Bagdad en Mossoul, dient opnieuw te worden opgemerkt dat verzoeker afkomstig is van de provincie Erbil, zodat dit verweer niet dienstig is.

2.8.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.10. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS